

GIMNAZIJA

STEVILKA

NOVO

MESTO

2

ŠTEVILKA

LETNIK:

XVI

CENA 1.- DIN

Steziice so gl silo novomeških gimnazijcev. Izhaja enkrat mesečno. Naklada 500 izvodov, cena 1,00 N-din. Tiska in urejuje jih uredniški odbor: ŽARKA SLANA (glavni urednik), TONI OVEN (odgovorni urednik), TO NE VOVKO, JANEZ BUTARA, IR O GUTMAN (tehnično vodstvo), CVETKA AVBAR, ALOJZ PODBOJ, ANDREJ VEBER, prof. JOŽE SEVER (lektor), JAKOVČIČ DANILO, MAJDA DVORSEK (ilustratorja); s sodelovanjem mladinskega komiteja in novinarskega krožka.

Tovarni zdravil "KRKA" in ESS Novo mesto se najlepše zahvaljujem za pomoč pri tisku.

UVODNA BESEDA

Nov uredniški odbor, ki je bil ustanovljen dan po ostavki starega odbora, se je sestel z besedami, da moramo "Steziice" približati vsem dijakom, kajti le tako bodo lahko nosile naziv glasilo novomeških gimnazijcev. Menimo, da si bodo Steziice utrle pct do večine dijakov le, če bo v njih sodelovalo čim več sodelavcev iz naših vrst. Zato bodo naši sestanki vedno odprti slehernemu dijaku, ki bi ga zanimal potek dela ali bi se želel aktivno vključiti vanj.

Zavedamo se odgovorne naloge, ki smo jo sprejeli. ~~z~~ z novim konceptom bomo spet prizkušali pritegniti k sebi čim več literatov. S tem bi pripomogle tudi glasovanje dijakov za najboljši prispevek. V rubriki "Bojišče mnenj" naj bi dijaki izražali svoja mnenja, predvsem v odnosih na naši šoli. Objektivno naj bi kritizirali odnose dijakov med seboj, odnose med dijaki in profesorji ali obratno, vendar na spoštljiv in nežaljan način, kajti le take prispevke bo uredništvo objavljalo. Ta rubrika naj bi doprinesla k odkritejšim odnosom na naši gimnaziji. V rubriki "Pisma uredništvu" bomo lahko brali prispevke naših sodelavcev izven gimnazije. Tu bomo objavljali tudi naše kritike ter vprašanja, na katera vam bomo prizkušali dati zadovoljivo in jasno odgovor. Torej bo tudi kotiček, ki ga bomo uporabili za kramljanje med dijaki in uredniškim odborom. Nato nam bo novinarski krožek odprl nove rubrike.

Zavedamo se, da naš koncept ni popoln in naše delo ne brez napak. Zato pričakujemo od vas objektivno kritiko, saj si bomo s tem oblikovali glasilo, ki bo zares vaše.

nate
UREDNIŠKI ODBOR

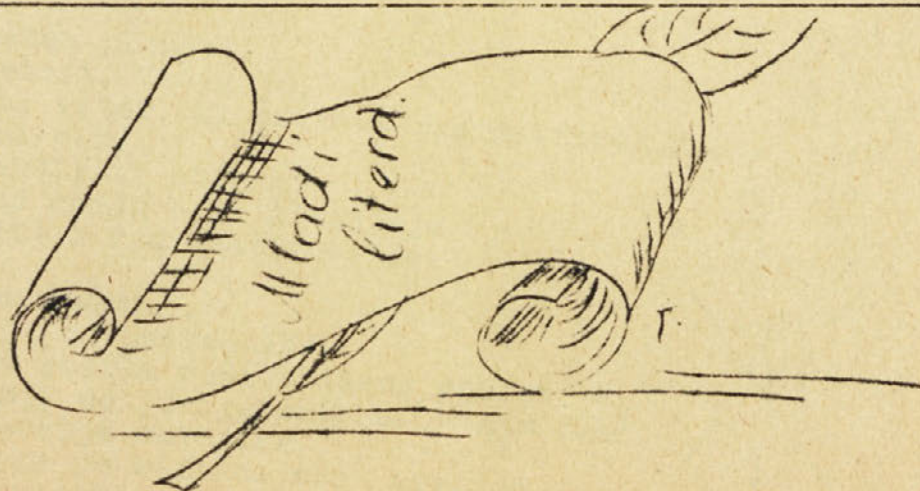
MLADI literat

Kakor ste brli že v uvodni besedi, boste lahko z glasovalnim kuponom glasovali za literarni prispevek v ~~skladu~~ "Mladem literatu", ki vam je najbolj ugal. Prispevke boste točkovali s petimi, tremi in eno točko. Tako boste dijaki vsak mesec sami izbrali najboljši literarni prispevek, ~~tisti, ki bo dobil največ točk.~~ Avtorja bo uredniški odbor nagradil s knjižno nagrado. Tako bomo ugotovili kriterij vašega ocenjevanja literarnih prispevkov ter vaš okus, obenem pa pritegnili k delu še mnoge literate iz naših vrst, ki se morda še ne upajo na plan s svojimi stvaritvami.

Glasovalne kupone oddajte v nabiralnik "Stezič" v avli najkasneje do 25. decembra 1969. Rezultati bodo objavljeni na našem plakatu ter v naslednji številki "Stozič".

Uredniški odbor

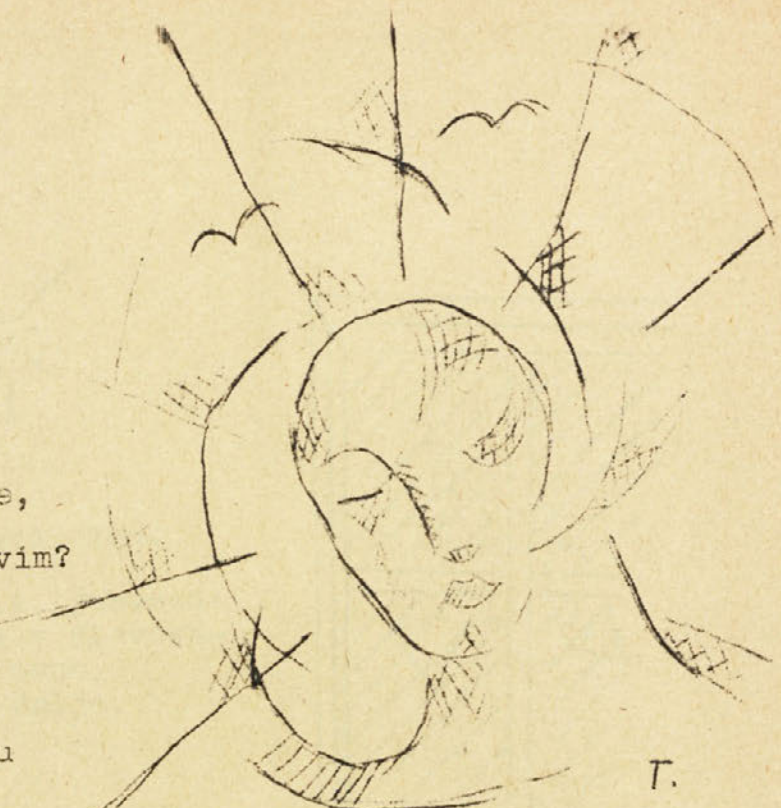
GLASOVALNI KUPON		1.
točke naslov literarnega prispevka		
5		
3		
1		

Osamljen

Stojim in poslušam:
slisim korake po pločniku
slisim jih povsod;
to so koraki življenja,
mojega življenja.
Da krenem za njimi?
Ne, ne ~~ne~~morem!
V življenju morata biti dve,
toda jaz sem sam.
Za življenje, da se pripravim?
Naj življenje gre.
Da, puščam ga,
naj gre.
A jaz?
Sam!
Ostal bom tukaj na pločniku
ostal bom sam,
sem brez življenja.

Guty

T.

GROZA

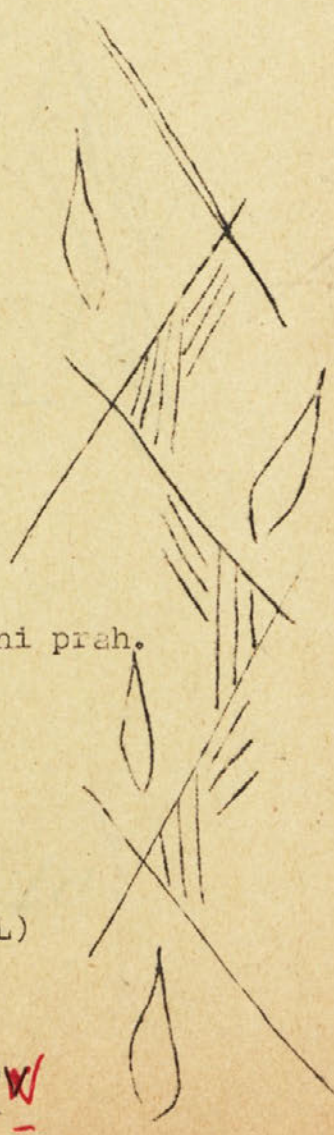
Ležim na meteri Zemlji.
Zaljubljen sem in gledam zvezde.
(Vsi zaljubljeni gledajo zvezde.)

Priprava NLP (potihoma)
POJDI Z NAMI!
In grem z njimi.
Letim skozi vesolje, skozi nič.
Zemlje ne vidim več.
Izgubim orientacijo
(v vesolju vedno izgubiš orientacijo)
in občutek za čas.

Pristanemo na pustem planetu.
Povsod radioaktivnost. Vidim jo.
Vidim radioaktivni veter, ki vrtinči radioaktivni prah.
Vidim radioaktivni dež,
ki pada iz radioaktivnih oblakov
vidim radioaktivna morja brez življenja
vidim skale, načete z radioaktivnostjo.

Senca na kamnu...
Ostala je od nesrečnika,
ki ga je požrla radioaktivna pošast
(proti nji ne pomaga ASEPSOL - AEROSOL)
Vidim okostje smrtnika,
pobrala ga je radiacijske mrzlica.
Vidim - vidim radioaktiven planet.
"Kateri je ta planet?
Kako se imenuje?"
" Z E M L J A "

SHITDOW
=

Zome
ni ljubezni

Ljubil bi, pa ne morem,
ker ne najdem te,
ki bi bil za spremstvo ti hvaležen.

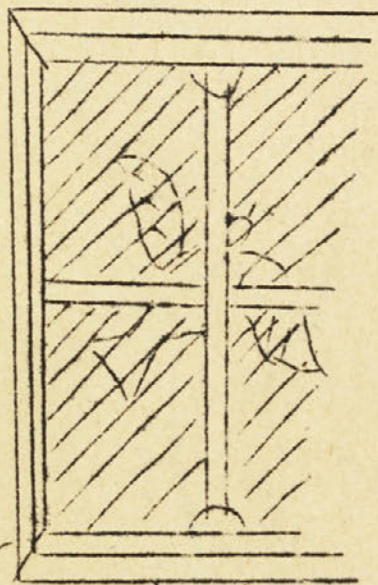
Da v očeh bi tvojih našel le ljubezen;
v očeh bi tvojih našel vero v človeka-
bi misli moje kot stezice ravne,
združile se v sijaju sonca dalje.

O, kako sem majhen, majhen
v svetu tem brezupnem,
ki v njem je name toliko sanj brezupnih.

KUŠE OGLAŠA vest
Žontay

Iz daljave se čuje šum,
ki prihaja vse bliže
in bliže.-
Od kod zdaj to šumenje,
to močno brnenje? -
Ne vprašuj: od kod?
Ne vprašuj: zakaj?
Saj veš,
da vest se oglašane
da ti miru.

Yapfo

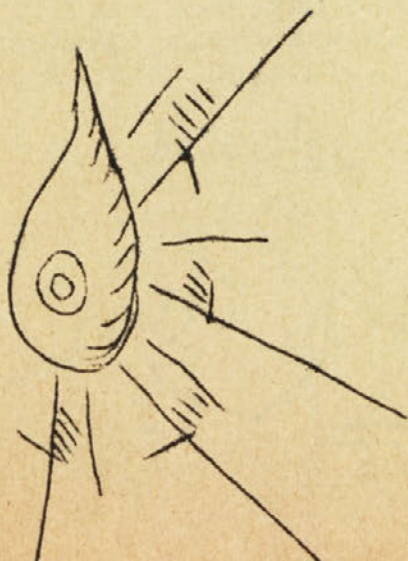

Ogenj in voda

Ogenj, ogenj
in voda
sta besedi dve-
• ogenj gori,
a voda gasi.

Ogenj, ogenj
in voda,
• ogenj žge
in voda hladi-
a • boje boli.

Yapfo

ALONJE

Tako lep dan je danes in ravno
zdaj te najbolj pogrešam, pa te ni.
Kaj naj počnem, če te ni, če sem
sama!

Brodim po odpadlem listju, to me
prebuja. Spim in sanjam. Saj
vendar veš, da ne živim, kačar
nisi z menoj.

Zasipa me to umirajoče listje,
kot kri - moja, tvoja, njihova...
Jaz hodim po tej krvi, počasi
se utapljam v njej, izginjam,
preminevam - v sebi, v tebi,
v njih...

Plavam po alkoholu, po dimnih
oblačkih cigarete, edine, ki mi
je še ostala. Stegujem se za
oblački, za cigareto, ki pada v
kri, ne, v vodo, ki je dri, ki se
preliva kot voda - ne moja,
ne tvoja in tudi njihova ne - naša!

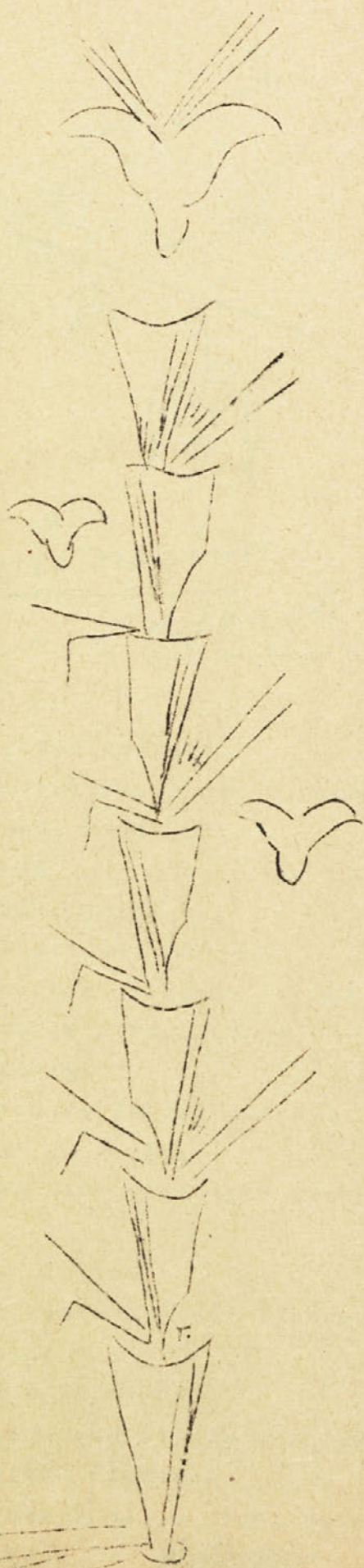
Vrtim se, krožim, padam v prepad,
ki ga ni. Na dnu je oblak,
moder, zelen, oblak, ki ga ni.
Vravec odleti; zbal se je brezna,
tudi oblaka, ki ga ni, se je zbal
in mene...

In roka, ki omahuje kot
mrtva, zlomljena perut, se izgubi v
nič. To smo mi, jaz, ti, oni,
nič, praznota. Voda, kri, listje,
prepad in oblak, modrina in
vravec, ki ga ni.

Ne misli, da sem to jaz.
To je samo moja počoba, ki
živi v tebi, kot si ti nič, ki je v
meni.

Alkohol je in cigareta, to sta
bitji. V alkoholu se je lahko
utopiti, s cigareto zgoreti v pepel,
ki izgine in ga ni. tako kot
mene tebe ni. Sva samo
midva, naju ni.

Lara

KARAVANE

Puščava.

Pesek, veter, sonce.

In ljudje.

Po poščenih tleh se križajo
sledovi karavan.

Naprej,

vedno naprej,

gre sled.

Na nebu se križata noč in dan.

Pred karavanami visi

kot mavrica

fata morgana.

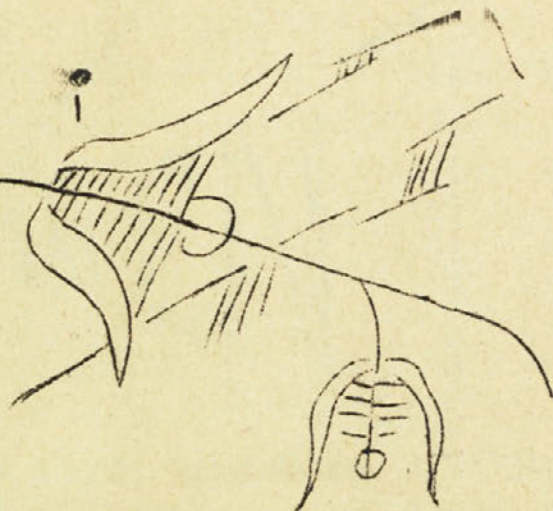
Zavesa prevane.

Zavesa sanj.

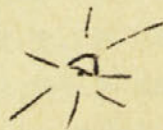
Po peščenih tleh se križajo
sledovi karavan.

V modrem zraku se združijo poti
vetra in peska.

V peščenih tleh se brišejo
sledovi karavan.

Nikoli nismo
odkriti

Nikoli nismo odkriti.

Vedno skriva senca pravi obraz.

Vedno senca mrači oči.

Naše sanje

se kot beli golobje,
ki so leteli čez morje...

A niso nikdar prispeli na obalo.

Naš pogum je vera v sanje,

vera v sonce,

za katerim so leteli golobje.

Naš pogum je strah,

da ne omahnemo v grozeča prepade
noči,

da se ne ulovimo

v skrite zanke nepremišljenosti
in nemoči.

Naše sanje so sreča.

Sreča pozna vse skrite resnice,
ki ukazujejo človeku.

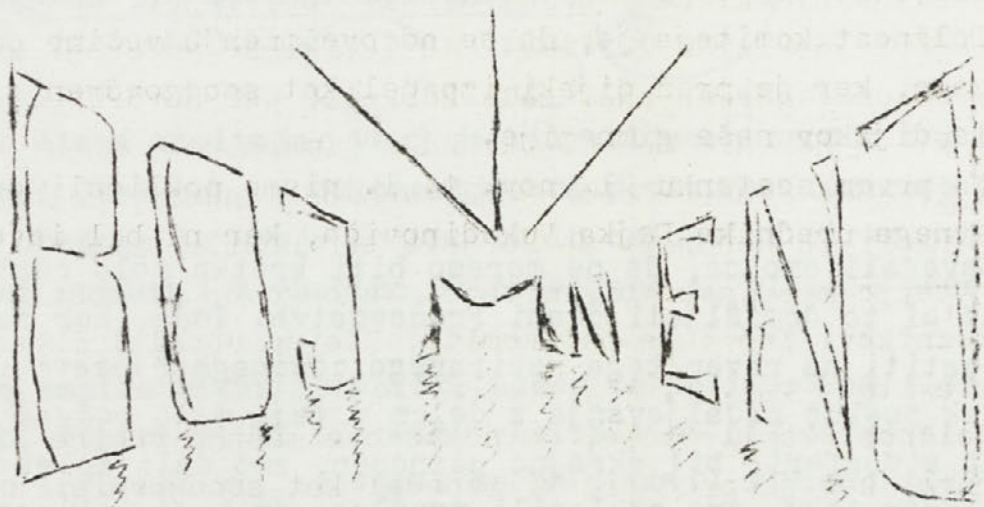
Pred človekom pa je vedno senca.

FANI

Uredniški odbor je skupina ljudi, ki v skladu s svojimi nazori oblikuje podobo ~~nekoga~~ časopisa, revije ali šolskega glasila. Pri tem ji mora biti zagotovljena ustvarjalna svoboda in samostojnost pri delu. Uredniški odbor si lasti vso pravico samostojnega oblikovanja časopisa. ZKJ, ZMS, SZDL in druge družbeno-politične organizacije nimejo pravice se vmešavati v delo odbora, lahko ga le ocenjujejo. Če se z njim ne strinjajo, in to velja prevsem za organizacijo, ki je izdajatelj določenega časopisa, se razvije polemika, boj argumentov in stališč. Zmaga naj stran z močnejšimi argumenti. Nedopustno je vsako nasilno obračunavanje in odstranjevanje nezaželenih oseb.

V skladu s takšnim pojmovanjem demokratičnega in svobodnega dela, se uredniški odbor Stezic ne more strinjati s člani Predsedstva mladinskega aktiva ZMS na novomeški gimnaziji, ki vceliko mnenje, izraženo na straneh Stezic, ki presega njihove zmožnosti dojetja in mišljenja, proglasijo za nizkotno provokacijo, kvalitetni polom in nihilizem in takoj nato zahtevajo kri in glave "nasprotnikov".

Na "sestarek", v torek, 25. novembra 1969, ki se razliko od tistega v petek, 21. nov., ni bil tajen, nismo bili vabljeni, da bi slišali dobronamerno kritiko, da bi pojasnili svoja stališča, temveč da bi zvedeli, da nam člani Predsedstva ne zaprejo, da nas odklanjajo, da je uredniški odbor "novih" Stezic že sestavljen in že dela. Čeprav osupli in nepripravljeni na takšen način obračunavanja, smo poskušali voditi enakopravno, argumentirano borbo, nakar smo bili proglašeni za "tri tipe, ki so ušli iz norišnice", "nihiliste", "lažnjavce" in "karikatuniste" ter je na naša pojasnjevanja in vprašanja odgovorjeno: "Kaj pa hočete?", "Kaj pa morete?", "Ne zaupamo vam pa konec!" in "Ne sme se objavljati tistega, s čemer ne soglašajo večina dijakov," in podobno. Stezicam je očitana nedopustno nizka kvaliteta (?) in vsebinska nedostopnost večini dijakov. (S tem zadnjim bi lahko končno tudi soglašali.)

Zavedali smo se, da ne moremo biti kratko malo odstavljene, kot so si to domišljali člani Predsedstva. Toda, ker se nismo hoteli spustiti na raven tega režiranega cenenega "spektakla" in ker bi vsak poskus nadaljevanja z delom v tej, mⁱlo rečeno, nedemokratski atmosferi, bil skrajno neznosen, smo dali kolektivno ostavko. Prav tako smo odklonili predlog, da bi o naši usodi odločali dijaki gimnazije z "da" in "ne", ker smo menja, da je v nasprotju z demokracijo poštenega boja argumentiranih m^oraj, demokracija dviganja rok zlagana demokracija.

Novo mesto, 1. december 1969

Uredniški odbor Stezic
(starih)

O D G O V O R :

Kakor vsi krožki, društva ter sekcije na naši gimnaziji je tudi uredniški odbor "Stezic" odgovoren za svoje delo mladinskemu komiteju, kateri naj spremlja vse dejavnosti na naši šoli. Komite izvolijo dijaki sami na mladinski konferenci.

Odgovor ob izidu 1. štev. Stezic, ki so po svoji kvaliteti in načinu vrednotenja na naši šoli ždrknile pod povprečje, govori reakcija, ki je nastala med dijaki naše gimnazije. Dijaki so brezplačno razdeljene Stezice demonstrativno odklanjali, polagali na kateder, trgali in ponujali za kurjavo ter nosili prispevke za 2. številko Stezic mladinskemu komiteju. Ta odgovor je rodil vprašanja posameznikov. Kaj dela naš komite? Kdo je dovolil izdajo takšnih Stezic itd. . . .

Dolžnost komiteja je, da se odzove mnenju večine dijakov, posebno zato, ker je pred dijaki izpadel kot soodgovoren za izdajo glasila dijakov naše gimnazije.

Na prvem sestanku 21. nov. t. l. nismo poklicali odgovornega in glavnega urednika Rajka Vukadinoviča, ker ni bil izvoljen od

dijakov za člana komiteja. Vanj je bil vključen zaradi odgovorne funkcije pri Stezicah, z dolžnostjo, da povezuje Stezice z komitejem. Odgovorni urednik te svoje dolžnosti in naloge ni opravljal in komiteja ni seznanil z vsebino, pripravljeno za glasilo naše gimnazije.

Če smatra bivši uredniški odbor ta postopek za napako, jo priznavamo, čeprav ne bi bistveno vplivala na potek dogodkov.

Ta informativni sestanek se je ponovil v enaki obliki na odprtem sestanku 25. nov. t. l. Navzoči so bili uredniški odbor, iz vsakega razreda trije ali več dijakov ter mladinski komite.

1. številka Stezic

Mislimo, da tako glasilo, ki naj bo glasilo vseh dijakov naše šole, ne morejo voditi samo trije dijaki, ki so s takim dojemanjem ter načinom pisanja dokazali, da niso zreli opravljati svoje funkcije, kot smo od njih pričakovali. Cenzura je bila in bo vedno potrebna. Ne zato, da nekomu narekuje in vodi pero, kaj naj piše, pač pa zato, da teži ter išče smernice, ki so v interesu večine. Strinjamo se s kritiko, samo - kritika naj ne bo osebna, naj ne bo grobo negiranje vsega, kar se pozitivnega poraja v skupnosti, temveč naj bo pokazatelj, kaj naj izboljšujemo, dopolnjujemo in s skupnimi načini ustvarjamo. X

To je bila vsebina, vezana na nezaupnico, ki smo jo izrekli odgovornemu uredniku Rajku Vukadinoviču. Pilo je predlagano, da uredniški odbor še naprej ostane kot sodelavec Stezic. Razreši in zamenja se samo funkcija odgovornega urednika, odbor pa se naj razširi s sodelovanjem večjega števila dijakov.

Trditve v ostavki, da dijaki niso zmožni dojemanja in misljenja, izražena na straneh Stezic, kaže na podcenjujoč odnos do dijakov oziroma do skupnosti, v kateri žive in izgajajo. Reakcija večine dijakov je namreč pokazala prav nasprotno: ne dovolijo, da se jim vsiljujejo mnenja posameznikov, ki hočejo razvrednotiti njihovo aktivnost - nočejo misliti s tujo, marveč s svojo glavo.

Za argumentirano mnenje nismo mogli sprejeti samo trditve, da lahko skupine ljudi s svojimi nazori oblikuje podoba nekoga glasila in pa izjevo: "Kaj pa vi veste, kakšna bo naša naslednja številka?" 2

Vse trditve o režiranju dogajanja odklanjamo. Nebote so vse.

nastalo situacijo zrežirali sami in popisali prazno stran Bojišča
mnenj. Mislimo, da nihče ne more prisiliti nikogar, da trdi ne-
kaj, kar ni pogojeno z njegovim prepričenjem. Protesti so rodili
vzrok, ki ga je povzročila prva številka Stezic. Ta se je obliko-
val v odmev in posledice.

Mladinski komite
gimnazije Novo mesto

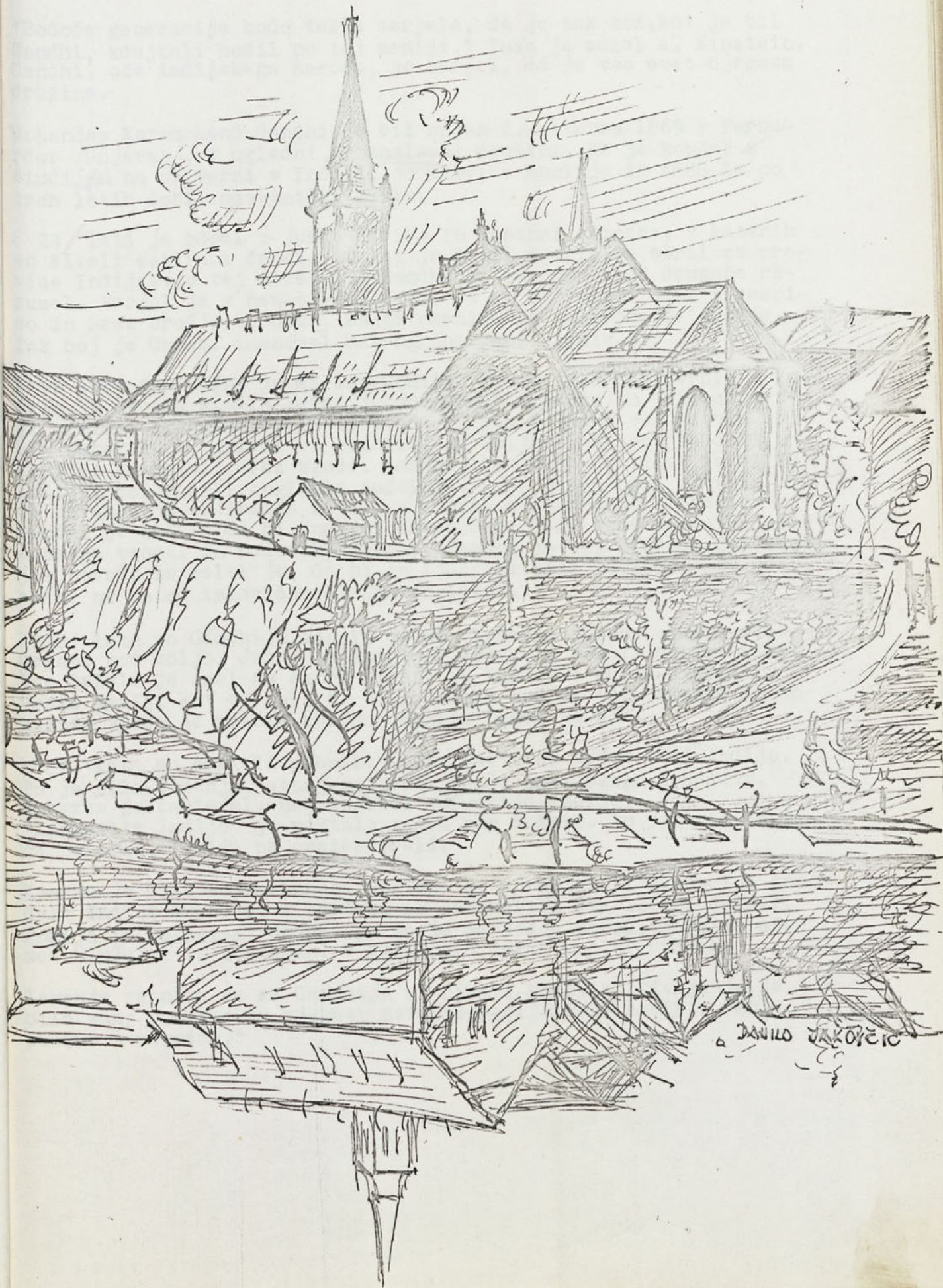
BOJIŠČE MNEVIJ

BOJ MENEJ

SODELUJTE

BOJIŠČE

Mreži

DANILO JAKOVČIĆ

Bismarck mednarodni

OB STOLETNICI GANDHIJEVEGA ROJSTVA

"Bodoče generacije bodo težko verjele, da je tak mož, kot je bil Gandhi, kdajkoli hodil po tej zemlji." Tako je rekel A. Einstein. Gandhi, oče indijskega naroda, je verjel, da je ves svet njegova družina.

Mohandas Karamchand Gandhi je bil rojen 2. oktobra 1869 v Parburbardar /Gujarat/, v ugledni pravoslavni družini. Ko je končal študij na univerzi v Indiji, je odšel v Anglijo in 1888 že po treh letih dobil odvetniški naziv.

S 24 leti je odšel v južno Afriko in spoznal razmere, v katerih so živeli zatirani črnci. 20 let je živel tam in se boril za pravice Indijcev v tej deželi. A Gandhi je besedo "boj" drugače razumel. Verjel je v nenasilje, v to, da se da boriti samo z resnico in brez orožja v rokah, kajti resnica je najmočnejše orožje. Tak boj je Gandhi imenoval Satyagraha /moč resnice/.

Prva svetovna vojna je že izbruhnila, ko se je Gandhi vrnil v Indijo. V svojih mladih letih je občudoval Angleže in tako ob svoji vrnitvi organiziral Indijce, da bi jim pomagal v njihovih vojnih naporih. A Angleži so pozabili na obljube, ki so jih dali in Indijci so ostali brez vlade. Gandhijeva želja je bila, da bi se Indijci osvobodili angleške nadvlade, a po mirni poti in tako, da bi Anglija in Indija živeli v dobrih medsebojnih odnosih. Gandhi je želel, da bi Indijci osvobodili same sebe socialne neenakopravnosti in nedotakljivosti. Gandhi je bil s srcem pri svojem narodu in želel je, da bi to ljudstvo bilo odvisno samo od sebe, ne pa od izkoriščevalskih Angležev.

1930. leta so Gandhija zaprli zaradi kršitve zakona o monopolu države nad soljo. Javno je začel pridobivati sol iz morske vode. Vso deželo je imel na svoji strani in ljudstvo mu je sledilo v vsaki akciji kot en mož. Ni bilo dovolj ječ za vse jetnike in angleška vlada je morala končno ukiniti takse na sol.

1942. leta so Angleži pahnili v II. svetovno vojno tudi Indijo. To je bilo dejanje, storjeno proti volji indijskega ljudstva. Kongres je zahteval, naj Angleži zapustijo Indijo. "Zapustite Indijo" je postalo geslo vse dežele. In spet so se ječe polnile, ljudje pa protestirali.

Končno je bilo vojne konec. Angleži so spregledali situacijo in dali Indiji svobodo, a tako, da so ustanovili dve ločeni državi: Indijo in Pakistan. Gandhi pa se je še vedno boril: zdaj za mir med hindujci in muslimani v različnih delih velike dežele.

Iskanje resnice se za Gandhija ni nikoli končalo. Življenje je bilo zanj poizkus in njegova avtobiografija nosi naslov: "Moj poskus z resnico."

30. januarja 1948 so ga zadeli trije streli. Padel je mož, kate-
terega stoletnico rojstva letos praznuje ves svet. Petini člo-
veštva je daroval svobodo in milijone ljudi je osvobodil tiranije.
Klicali so ga Mahatma - Velika duša. To ime je resnično zaslu-
žil.

Spoštujmo in častimo spomin nanj, na človeka, ki je živel za
resnico in se boril z resnico kot najmočnejšim orožjem.

"NI OSVOBODITVE IN NI UPANJA BREZ ŽRTEV, DISCIPLINE IN SAMOOB-
VLADANJA" /Gandhi/

Jayant Gosalia

ZAHVALNO PISMO

Tone!

Ljubljana, 26. 11. 1969

Koker sem se vrnil, sem se odločil napisati Ti to pismo.
Danes je bil prav lep dan in zato tudi moram prav tebe zahva-
liti in ostara, ki so sodelovali. Upam, da se bomo kedaj drugič
še imeli lepše.

Sprejmi lepe pozdrave - tebi - Dušanu in vsem v vaši šo-
li.

Jayant

portret:

Težko je predstaviti človeka, kot je Jayant Gosalia. Majhna po-
stava, temna polt obraza in dvoje široko odprtih oči, ki zrejo
v svet zmeraj kritično. Temu človeku sem zastavil nekaj vpraša-
nj.

- Nekaj vaših osnovnih podatkov?

Rodil sem se pred približno 30 leti nedaleč od Bombaya. V rojs-
tnem kraju sem preživel otroštvo in končal osnovno šolo. Nato
sem odšel v gimnazijo, ki je 6 km oddaljena od rojstnega kraja.
In zdaj sem v Jugoslaviji.

- Kako to, da ste se odločili za Jugoslavijo?

Imel sem izbiro - Nemčija ali Jugoslavija. Ko sem potoval čez
Slovenijo, sem deželo takoj vzljubil. Ljubljana pa je najlepše
mesto na svetu - za Bombayem. Posebno sem bil navdušen nad lju-
dmi - resnično so gostoljubni!

- Kako je bilo s štipendijo?

"Najprej sem se zaposlil v Litostroju. Ko sem prebolel zahtevne te-
žave z jezikom, sem se odločil študirati strojništvo. Litostroj,
ki me izredno lepo sprejel, sem zaprosil za štipendijo in jo tudi
dobil.

- Bo treba to vračati in kako bo za naprej?

Sedaj grem za mesec dni v Nemčijo na obisk k bratu. Nato odpo-
ujem za tri mesece v Bombay. Spomladi se bom vrnil. Čaka me še
diploma, nato pa bom dve leti zaposlen v Litostroju. "Kako bo pa
potem, ne vem? Vmes lahko poseže kaka višja sila - ljubezen.

-Kako ocenjujete naš družbeno-ekonomski sistem?

© tem raje ne bi govoril za jannost. Kot vsak sistem ima dobre
in slabe strani, tudi vaš. Posebno me moti nagel ekonomski raz-
voj nekaterih ljudi s privatnimi proizvajalnimi sredstvi. Z eko-
nomskega stališča pa zelo hitro napredujete.

V desetih letih, kar jez živim tu, ste naredili ogromen korak naprej.

- Se vi v političnem življenju udeležujete? Možnosti imate! Ne, aktivno ne! Nisem se vključil, ker sem končno le tujec. Logogaganja spremljam le pasivno.

- Kako pa so vas sprejeli študentje?

Zelo lepo! Skoraj ni bilo nedelje, da se ne bi odpeljal s kakim slovenskim kolegom domov na podeželje. Sploh sem se počutil kot doma. Ševeda je včasih prišlo do nesoglasja, predvsem s starejšimi. Ša ne zato, ker sem temne polti ali indijske narodnosti; ampak, ker sem imel višjo štipendijo kot drugi.

- Kako bi primerjali mladino v Indiji in pri nas?

Zelo težko! To sta dva svetova, dve zgodovinsko različni enoti. Tradicija igra pri nas v Indiji veliko vlogo.

Vaša mladina se lažje prilagaja sodobnim tokovom, kot naša. Oboji pa imajo neki skupni imenovalac - boj za lepši, pravičnejši svet.

- Kako pa gledate na vero?

Jaz sem po starih hindujec. Sem pa sedaj po prepri anju ateist z vero v soobnega človeka. V bistvu se vere med seboj ne razlikujejo. Krščanska in hindujska ~~ka~~ primer imata vrsto skupnih potez, razlikujeta se le v pogledu na svet.

- Kako je bilo pa tu v Novem mestu?

Izredno! Enkratno! Z besedami ne bi mogel opisati, kako sem bil srečen, ko sem dvakrat predaval pred nabito polno dvorano. Še posebno dopoldne je bilo prijetno. Dolenjci ste zelo prijazni in gostoljubni ljudje in še se bom vrnil med vas.

HVALA LLPA, TOVARIS JAVANT!

Tone Oven

NOVINARSKI KROŽEK.....

Naj se predstavimo, naj povemo, kaj hočemo, kaj želimo in kako bomo delali:

Dijaki naše šole so bili in so vsestransko aktivni. Svoje težnje in hotenja izražamo s športnimi dosežki posameznikov ali razredov,.. svoje misli beležijo v literarnih vrsticah poezije in proze, ustvarjajo na področju likovnega oblikovanja, vključujejo se v različne krožke, težijo za individualnimi učnimi uspehi in uspehi celotnih razredov itd.

Težnja novinarskega krožke izhaja iz želje in namene, da pišemo in obveščamo v glasilu naše šole vse, kar ste uspešnega dosegli v šoli in izven nje. Naj bodo te ~~z~~ beležke kratke ilustracije poti, ki jo boste prehodili na naši šoli.

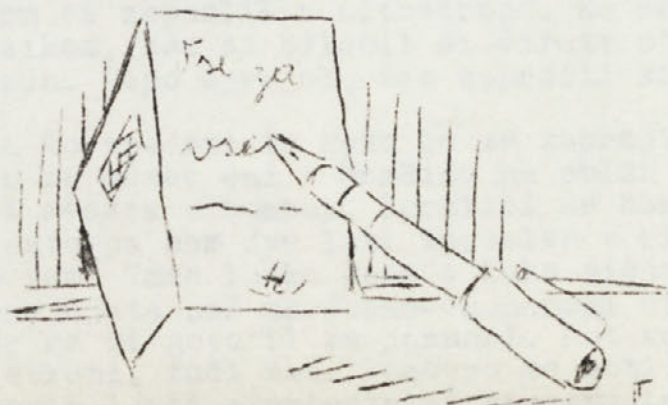
Želimo, da bodo ti prispevki potrdilo, da nismo pasivni drug do drugega, da nam ni vseeno, če se ~~rekdo~~, ki sedi v isti klovi z nami, trudi in uspeva, da sprejemamo uspehe posameznikov ali razredov kot uspeh celotne skupnosti naše šole, iz katere izhajamo in v kateri živimo.

Zato bomo pisali o vseh aktivnostih, pisali o njihovih uspehih in neuspehih, beležili šolski humor, vezan na doživetje po razredu. Razširili bomo likovne stvaritve. Mlad likovnik bo opiskoval svoj izrez poleg trenutno pogojenih motivov še v portretih in karikaturi, vezanih na intervjuje in humor. Mladi kreatorji naj prikazujejo svoje spretnosti in ideje realizirati na strani, ki ji bo namenjena. Te rubrike v bistvu niso nove, gre le za organizirano oblikovanje istih.

Na prvem sestanku novinarskega krožke so bile uvedne misli vezane na realizacijo nešteti oblik, napotkov in želja. Člani so bili zadolženi, da pišejo vsek o svojem področju dela. Sprejet je bil sklep, da se organizirajo predavanja znanih novinarjev, ki že vrsto let pišejo v slovenske časopise in glasila. Ti nam, bi s svojimi strokovnimi napotki in smernicami pomagali prebraditi prve korake v novi dejavnosti.

Vsakemu dijaku se bomo zahvalili za nove ideje, ki so nam vdrukni-
le pri realizaciji novin strani naših Stezic.
Želimo in prosimo za vaše sodelovanje.

Boža Podgajec

HUMANA AKCIJA NOVOMEŠKIH SREDNJEŠOLCEV

Sonce je prav počasi vzdigovalo svoje sončne žarke izza Gorjancev in navsezgodaj prebujalo mlade ljudi - dijake, ki bi v ranem jutru še sladko zatiskali svoje oči in odpočili svoje trudne glave od celotedskega šolskega napora. Toda ta nedelja je bila drugačna. Navsezgodaj so vstali, si nadeli delovno obleko, zavihali rokave in prijeli za krampe ali lopate ter se odpeljali v skalnato Suho krajno proti Hinjem.

Bilo jih je okrog 60. Vsi so bili nasmejanih obrazov, saj so vedeli, da gredo na humano ter učinkovito delovno akcijo. Njihov cilj je bil popraviti grobo, ozko pot, po kateri ni mogel voziti avto. Otroci, največkrat prvošolci, iz okolice Sel in Lipja, vsako jutro še v temi, zaspani, premraženi in s tesnim občutkom strahu hodijo po več ur, da pridejo do postaje, od koder jih avtobus odpelje v šolo. Naši brigaderji, dovezetni za to stisko otrok, so začutili potrebo po novi, boljši cesti in to naj bi naredili sami.

In res! Vsi so z vsemi močmi, z znojnimi čeli, vročimi obrazi ter razmršenih las prevažali samokolnice, zasajali lopate ter vhteli krampe. Tudi brnenje traktorjev se je razlegalo daleč v gozdove suhokrajinskih bukev.

Ure, polne naporov so vse prehitro minevale in mladi brigaderji so jih preživeli veselo in zadovoljno. K temu nista pripomogla le humano delo in trud, marveč tudi žlahtna kapljica novokrščenega vina, ki so ga s tresočimi rokami radostno pijačile ~~stare~~ prepotenemu mlademu rodu.

Sonce se je že skrivalo za Kočevski hrib. Škripanje samokolnic in brnenje traktorjev je počas i pojemalo. Truoni, z nogami, ki so se zapletale, so se mladi delavci vrteli proti Dvoru. Tu so zaslišali zvoke kitar in bobnov. Srce jim je začelo močnejše utripati, noge so se umirile in kakor plaha težja so se vsuli v prosvetni dom, kjer so prigriznili nekaj keksov, poplaknili od prahu skoraj zamašena grla z oro in že so se priključili onim, ki so "pošiljali" prerojene noge zdaj sem, zdaj tja...

Tako se je končala ta humana akcija, ki so jo izvedli novomeški srednješolci. Dokazali so, da niso le mojstri reševanja težkih matematičnih problemov, temveč tudi neutrudni delavci; ki so vedno pripravljene tovariško priskočiti na pomoč sočloveku.

Marta Zupančič

Šepetanje med klopmi...)))

Don Kihotu so zašepetali, da mu bodo pripravili dvojnika tudi na naši gimnaziji...
Želimo, da Don Kihot ne bo spredel...

Julia

POROČILO Z REPUBLIŠKE MLADINSKE KONFERENCE V CELJU

22. novembra letos smo se v Celju zbrali predstavniki srednjih šol iz vse Slovenije na skupni konferenci, kjer smo razpravljali o samoupravnih odnosih na srednjih šolah ter se zavzemali za resnično socialistično vzgojo, katere osnovni namen je vsestransko razviti celovito osebnost mladega človeka. Zahtevali smo korenito spremembo učnega programa, ki se vse preveč spušča v podrobnosti in se dijak tako ne more poglobljati v snov, ki jo sprejema. Učni program je preveč nadržan s podatki iz preteklosti in premalo sodoben. Zahtevali smo kvalitetnejše, stalne in cenejše učbenike za vse predmete v slovenskem jeziku, v katerih ne bo nasprotij med njihovo vsebino ter praktičnim življenjem.

Opazili smo, da večina dijakov ne ve, kaj je samoupravljanje. Namen samoupravljanja je, da mislijo vse glave in ne samo ena. Samoupravljanje ne sme biti samo sebi namen, biti mora potreba. Samoupravni organi niso ustanovljeni zato, da so, marveč zato, da aktivno delajo z dijaki ter jih angažirajo v najrazličnejše aktivnosti. Prav na aktivnosti dijakov je bil največji poudarek. V okviru samoupravljanja moramo izkoristiti demokratičnost udejstvovanja in vključevanja.

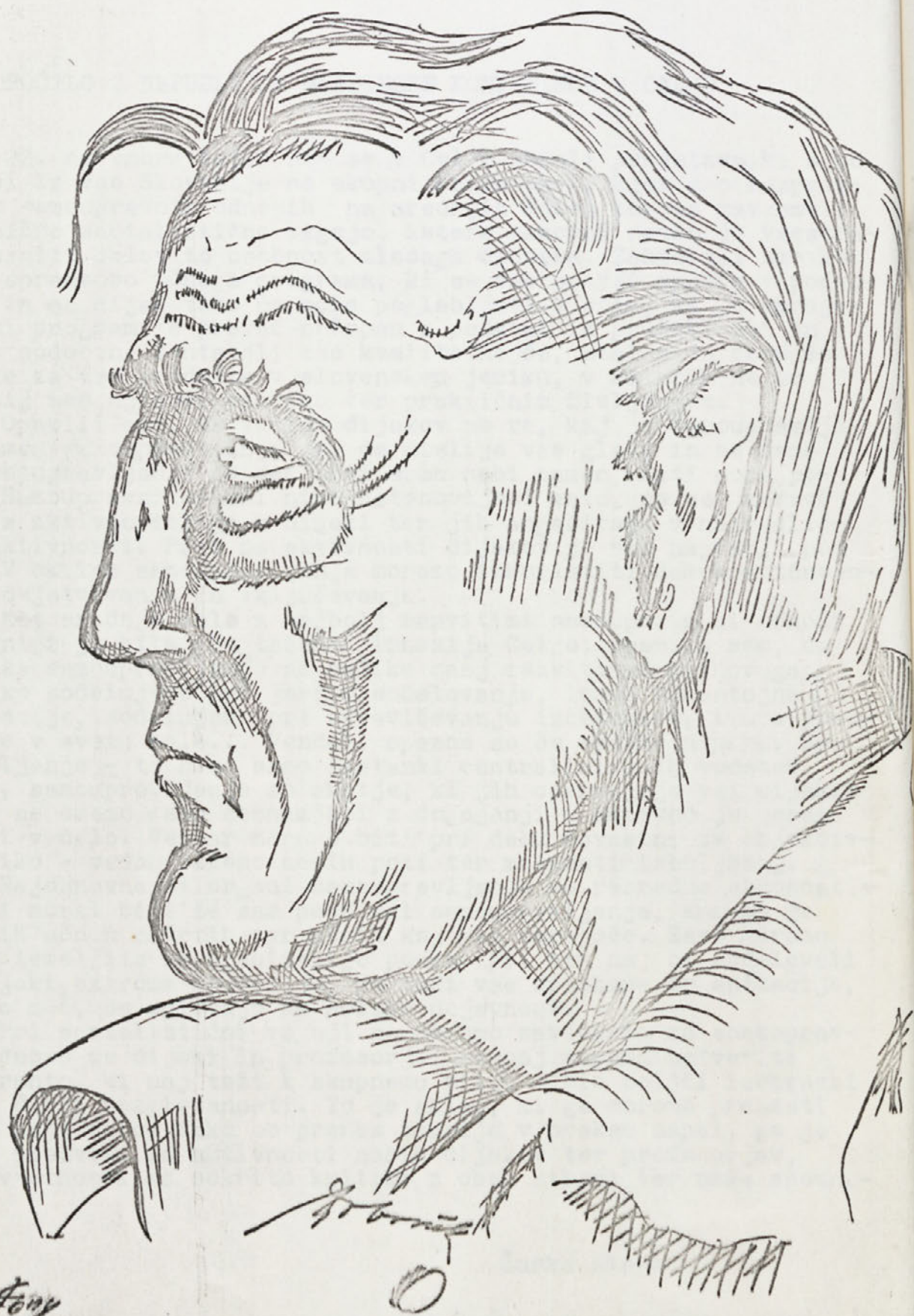
Za kot srednje šole z najbolj razvitimi samoupravnimi odnosi v Sloveniji je bila proglašena gimnazija Celje; opazila sem, da tudi naše samoupravljanje ni veliko manj razvito od njihovega: prav tako sodelujemo pri javnem sodelovanju, imamo samostojne organizacije, sodelujemo pri opravičevanju izostankov, imamo predstavnike v svetu šole... Vendar, opazne so še velike napake. Samoupravljanje - to niso samo sestanki centraliziranih vodstev mladine, samoupravljanje so akcije, ki jih opravljajo vsi dijaki! Mladine ne smemo samo sesnanjati z dogajanjem - aktivno jo moramo vključiti v delo. Vendar moramo biti pri delu dovezetni za objektivno kritiko - vedno iščemo novih poti ter možnosti izboljšanj.

Najosnovnejši organi samoupravljanja so razredne skupnosti - torej bi moral biti že sam pouk del samoupravljanja, kar pa je po starih učnih načrtih ter učnih knjigah nemogoče. Zato moramo izvesti temeljito reorganizacijo pouka; pri tem naj bi sodelovali tudi dijaki, oziroma študentje, pa tudi vse družbene organizacije, ki imajo moč, da vplivajo na šolsko dejavnost.

Pri socialistični vzgoji se moramo zavzemati za enakopravnejše odnose med dijaki in profesorji; skupaj moramo ustvariti močno fronto, ki naj teži k skupnemu cilju - čim boljši izobrazbi ter čim širši razgledanosti. To je sklep, ki ga moramo prenesti tudi na našo šolo. Kako bo prenos teorije v prakso uspel, pa je odvisno predvsem od aktivnosti naših dijakov ter profesorjev, naše dovezetnosti za odkrito kritiko z obeh strani ter naše enotnosti.

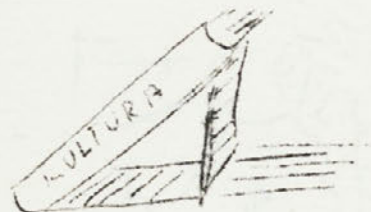
Žarka Slana

Hovho Tony

KULTURIT

DELO Z MLADIMI JE ZAME AMBROZIJA IN NEKTAR

Po letu presledka so letos v Dolenjski galeriji ponovno podelili tradicionalno Trdinovo nagrado. Med nagrajenci je bil tudi profesor na naši gimnaziji tov. Marjan Dobovšek. Vsi dijaki ga poznajo kot odličnega pedagoga, enega redkih profesorjev, ki se zna v svojih hotenjih približati mladini in v svojem poklicu prezreti različiko profesoro-dijak. Ne mislim s tem, da bi se moral profesor odreči posebnemu spoštovanju, ki ga zasluži glede na svoj poklic, temveč prav obratno. Spominjam se večerov ob tabornem ognju in zanimivih pohodov, na katerih nam prof. Dobovšek razkriva skrivnosti narave. Prav do tega svojstvenega pristopa k mladini sem začutila največje spoštovanje.

Ko sem izvedela, da je dobil nagrado za življenjsko delo, sem mu zastavila nekaj vprašanj. Najin razgovor je potekal takole: Tovariš profesor, ali nam lahko poveste kaj o svojem delu in o tistih dogodkih ali stvareh, ki vam pomenijo življenjski uspeh?

-Pri 62 letih življenja in pri 40 letih dela med mladino je težko v nekaj besedah kaj povedati o svojem delu. Pomembnih dogodkov je bilo mnogo, naj omenim samo enega: ko sem kot abiturient priplezal na Jalovec skozi strmi, s strujenim snegom pokriti Ozebnik, čeprav sem bil brez prave opreme, sem se počutil, kot da sem znova zaživel. Za življenjski uspeh bi lahko smatral dejstvo, da se niti en mlad človek, za katerega sem nosil odgovornost pred družbo, ni težko ponesrečil. Tragično pa je, da mi je hčerka v rokah izdihnila, ker se je zadušila s kroglico. Pomagati ji nisem mogel, ker nisem vedel, da je kroglico dobila v sapnik. Z usodo se človek lahko bori, če jo pozna v naprej; če je ne pozna, je brez moči.

-Naštejte, prosim, nekaj najvažnejših priznanj, ki ste jih prejeli za svoje delo, in katero vam največ pomeni?

-Trdinova nagrada je prvo priznanje (mojemu delu), ki ima tudi materialno prikolico, čeprav skromno. Raznih diplom in kolajm sem dobil precej. A odkrito povem, da se mi zdi vse to skupaj danes skoro žalitev za moje delo. Če bi ta čas, ki sem ga porabil v telovadnicah, na športnih igriščih, na gledališkem odru, ob šahovnici in na 25 taborjenjih, ki sem jih organiziral, porabil za materialno korist, bi gotovo imel danes svoj lastni dom in me ne bi preganjala skrb, da bom morda ob upokojitvi vržen na cesto, če bo delovni kolektiv, ki mi je nakazal stanovanje šele pred 3 leti, mnenja, da sem "ad acta".

-Ali vas je Trdinova nagrada presenetila, ali ste jo morda pričakovali?

-Lansko leto sem bil ^aoficielno obveščen, da bom dobil Trdinovo nagrado. Kot vse, lansko leto ni bila podeljena. Zato je bilo moje presenečenje letos pristno, ker nisem pričakoval, da bom res nagrajen.

-Kaj je tisto, kar vas k delu z mladimi najbolj privlači?

-Pri delu z mladino pozabim, da sem smrtnik. Stari Grki so mislili, da so njihovi bogovi nesmrtni, ker jedo amhozijo in pijejo nektar. Ko grem z mladimi ljudmi na izlet ali postavljam z njimi tabor, pozabim, da mi je že preko 60 let. Zame je torej delo z mladimi amhozija in nektar.

-In kaj mislite o nas mladih?
Če bi se mladi ljudje zavedali, da je čas nekaj najbolj dragocenega, ga ne bi tako zapravljali. Potem bi res v kratkem obdobju s svojimi neizčrpnimi silami lahko ustvarili tako družbo, da bi vsi bili zadovoljni. Škoda samo, da ima mladina tako malo vzornikov, ki bi jo bolj pritegnili k pozitivnemu delu.

Intervju pripravila:

Bašelj Irena

UTRINEK S SPREHODA MED KOBELOVIMI SLIKAMI V DOLENJSKI GALERIJU

Slika št. 21

Motiv: Črne, temne razvaline samevajo sredi pomladnega gozda. Čutim, da doživljam pot slikarskega čopiča in palete barv, ki so našle svoj likovni izraz na belem papirju. Sledim jim. Zamolke, hladne barve so se dotaknile neba in ga spremenile v gibanje premikajočih^{oe} temnih ploskev. Pridružijo se jim odtenki rjavkastih in toplih tonov, ki se izpojejo v oranžnih utrinkih. Vsi nemirni se sprehajajo med temi ruševinami in iščejo svoje mesto, da bi razgibali togi izraz ožganih razvalin, ki jih mirno in zadržano sprejmejo v svoje mrtvo okolje. Toda tudi zelene barve nočejo mirovati! Vse radostne zaplešejo po paleti ter se zlijejo v nežne pomladne tone. Splavajo med ruševine ter jih obkrožijo s svojo božajočo milino in nežnostjo, hočejo omiliti njihov obup in spomine nad izgubljeno lepoto. V ozadju čutim pomladno sonce, ki hoče prodreti do teh črnih zidov. Ali jim skuša pričarati utrip življenja?

Ruševine mirno molčijo, vse razmetane in razpadajoče morda premišljujejo o lepih časih, ko so se po njihovih sobanah šopirili bogati fevdalci... ali pa so pustile nam, da približamo naše korake preteklosti, za katero ostajajo samo še ruševine?

Žarka Slana

Potujejo za

nas

MLADINA V BRZGEM AVTOMOBILIH - MLADINA COLORADA

Večina izmed nas si ob besedi Amerika najprej predstavlja deželo z visokim standardom in velikimi avtomobili; hip za tem se spomni na njihovo vojno v Vietnamu; nato pomisli še na hipije ter njihovo svobodno življenje. Pa vendar, kako malo vemo o tej Združenih državah Amerike!

Pred kratkim se je vrnil iz ene njenih zahodnih držav - Colorado - dijak naše gimnazije Andrej Smrekar. Zeprosila sem ga, naj mi pove nekaj svojih vtisov iz nevsekdanjih počitnic. Iz najinega pogovora sem zvedela veliko novega in zanimivega o tej, nam zelo malo znani deželi.

"V Ameriko sem potoval na povabilo sorodnikov, ki žive v Pueblu Colorado. Seveda sem bil vznemirjen in poln pričakovanja. Sprva mi je bilo malo hučo, ker nisem dobro obvladal jezika, a kmalu sem se privadil. Sestrične in bratranec so poskrbeli, da so me kmalu vpeljali v njihovo družbo. V posebnih restavracijah za mladino do 21. leta, kjer ne točijo alkohola in ne smejo kaditi, sem spoznal mnogo prijateljev. Ko so izvedeli, da sem Jugoslovčan, so v en glas dejali: "Pa je to delec? In kako kaj Tito?" Več o naši državi ne vedo. Najbolj jih je začudilo to, da smemo pri nas tudi kaditi mladoletniki ter piti alkoholne pijače.

Sicer pa živi ta mladina drugačno življenje od našega. Šole obiskujejo od petega leta dalje, šolanje traja pa 12 let. Zadnji štirje razredi "High School" - odgovarjajo naši gimnaziji. Sistem šolanja je čisto drugačen od našega. Sami si izbirajo predmete. Učijo se pet obveznih in tri predmete po izbiri. Pri zgodovini se učijo le zgodovino Amerike, o Evropi ne vedo skoraj nič. Tudi njihovo znanje iz zemljepisa je skromno. Od tujih jezikov se učijo španščino, francoščino ali ruščino. Imajo pa zelo veliko pouka ročnih spretnosti, tako imenovane "business education". S poukom pričnejo ob 8³⁰ in končajo ob 15h. Med predmeti, so tudi proste ure, ki jih izkoristijo za študij. Med 12. in 13. imajo kosilo, včas pa izkoristijo tudi za rekreacijo. Veliko predavanj poslušajo preko televizije, v razredu jim učitelj razlaga samo nerazumljive pojme ter skrbi za disciplino. Domače naloge imajo le čez soboto in nedeljo, ki sta prosti.

Njihova splošna izobrazba je veliko nižja od naše. Za gledališče in opero ne kažejo zanimanja in teh kulturnih ustanov v Coloradu tudi ni. Od političnih in družbenih vprašanj posvečajo največ pozornosti črnemu vprašanju. Tudi jaz menim, da se črnici upirajo brez pravega vzroka, saj so popolnoma enakopravni z belci. Sicer pa so me mladi črnici, kolikor sem jih utegnil spoznati, razočarali: pri vsaki oslavljeni in pasji procesiji so bili prvi. Mladina v Coloradu veliko manj premišljuje kot mi. O vietnamski vojni se jih nisem upal preveč izpraševati, ker tega problema niso omenjali; zaredi občutka krivde jim je bilo očitno nerodno. Le neki fant, katerega brat se je že štiri mesece boril v Vietnamu, je žalostno dejal: "Ali ni neumne ta vojna v Vietnamu?"

Opazil sem, da šole nimajo tako velikega vpliva na mlade kot pri nas. Dijaki se učitajo v šoli, doma pa so prosti. Njihovo edino veselje so avtomobili, če je poleg njih nadzornik; s 16. pa lahko že opravijo vozniški izpit, vendar so skoraj vedno pri avtomobilskih nesrečah upravičeno ali neupravičeno krivi oni.

V primeru z nami so zelo enostavno oblečeni. Fantje nosijo oguljene kavbojke, pisane srajce in morda še texaške klobuke; dekleta pa hlače do kolen ali kratka krila s pisanimi vzorci.

Mladina v Coloradu živi svoje življenje, drugače kot stari. Vendar se z njimi dobro razumejo, saj so v primeru z našimi starši naprednejši. Tako so se mi moji sovrstniki in sploh mladi te države zelo priljubili in prijetno sem se počutil med njimi. Toda to je le del mladih v ZDA in le del mladih v Coloradu. Poleg njih, ki obiskujejo šole in ki jim avtomobili pomenijo največje veselje, živijo tu še hipiji, brezdelni uporniki, osvobodenci vseh predsodkov, ki pa so me zelo razočarali.

"Vsak dolar, ki ga država nameni vojni v Vietnamu, je pri meni bolje spravljeno," so bile besede nekega hipija. V njihovem življenju, svobodnem in neurejenem, katerega opazovalec je bil tudi Andrej, pa boste brali tudi v naslednji številki.

Žarka Slana

REKLI SO - TUDI ZA NAS -
VVVVVVVV VV

Vsakemu pridejo neumna misli - toda smo moder človek jih zamolči.

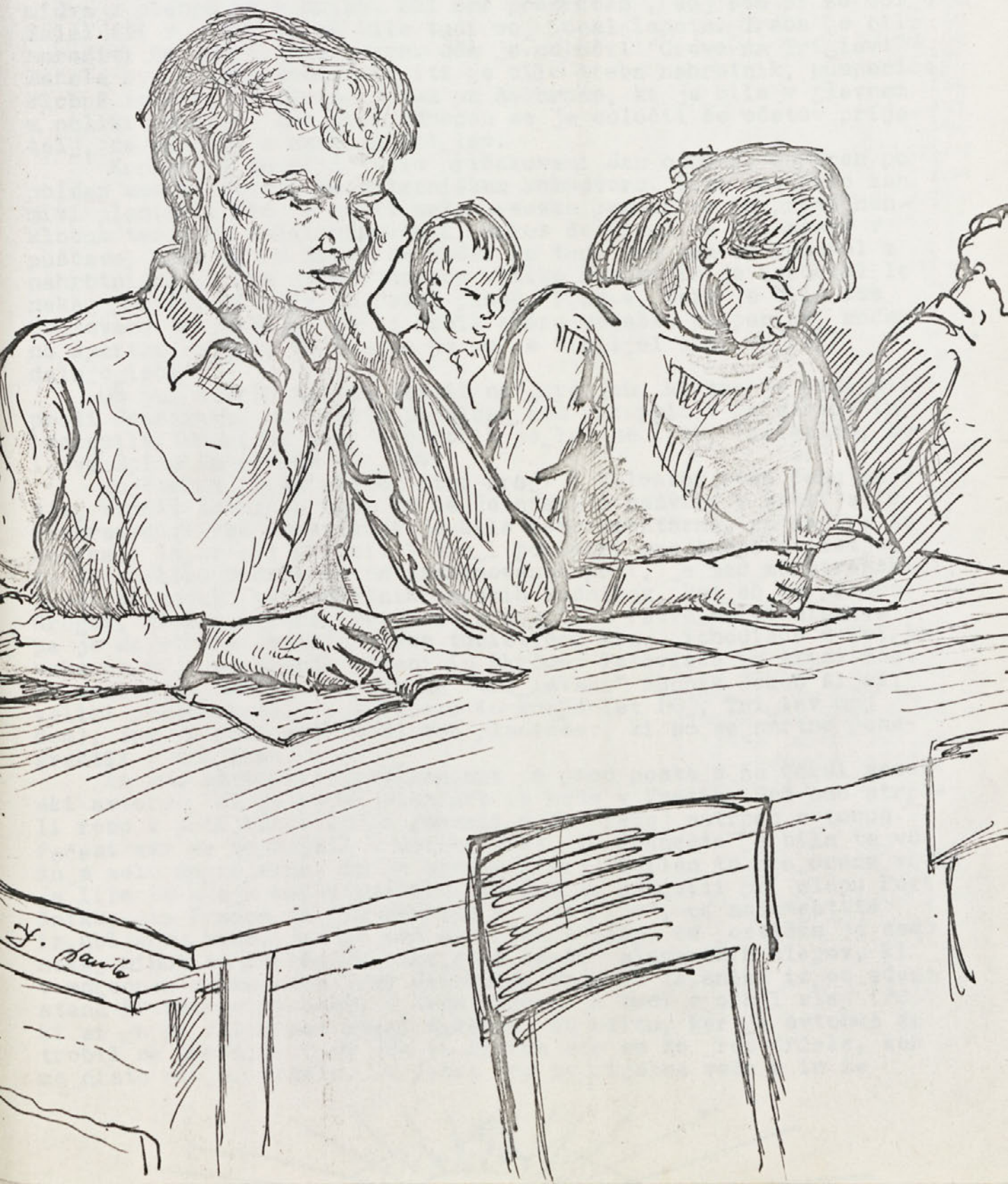
(Buser)

Modrec se zna prilagoditi prilikam, tako kot se voda prilagaja obliki posode, v kateri se nahaja

(Ming - Sin Pao - Tien)

Kdo je najzajedlivejši kritičar? - Neuspeli dilatanč.

(Goethe)

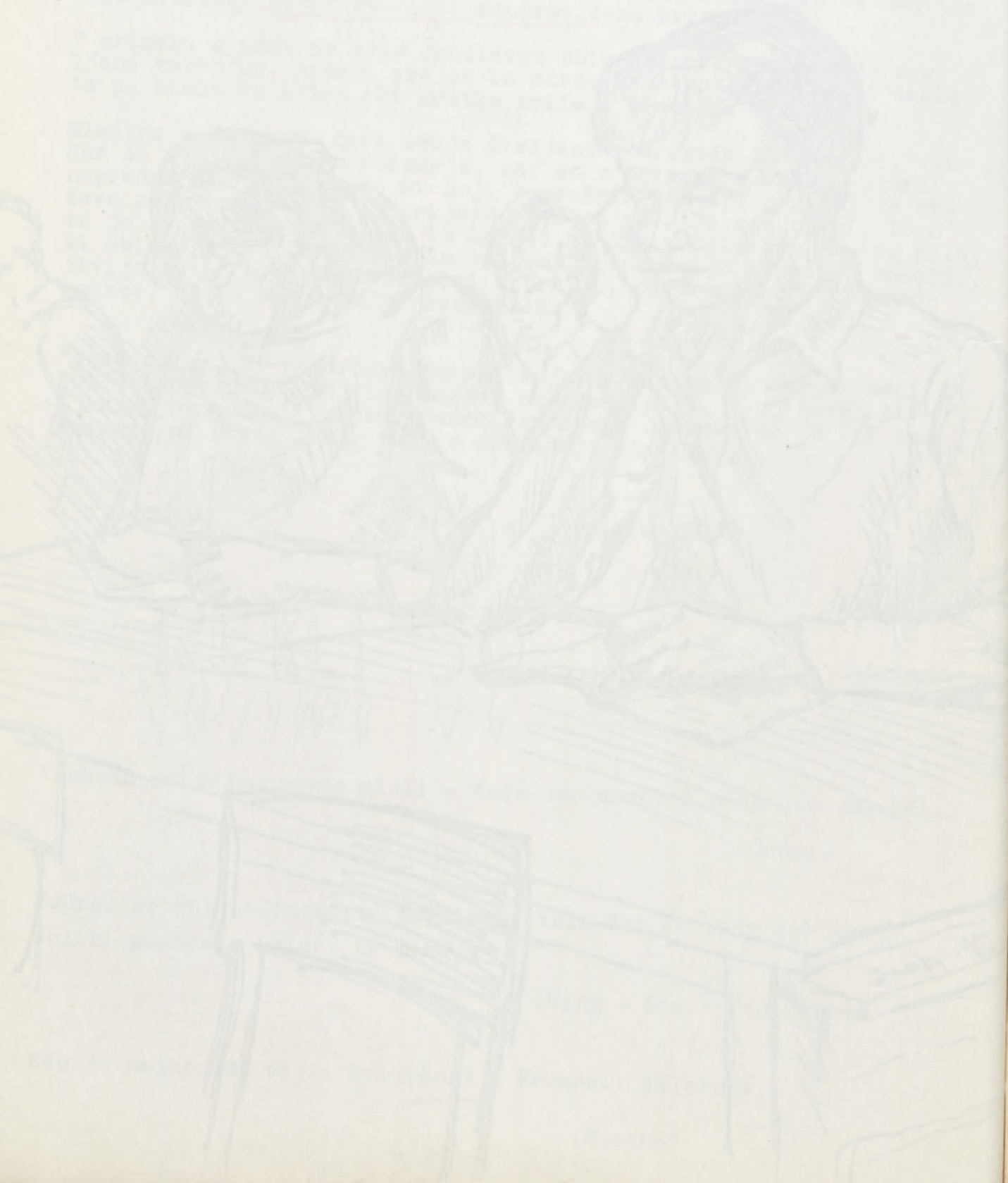

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

Office of the Registrar
550 North Dearborn Street
Chicago, Illinois 60607
Tel. (312) 937-1234

For more information, contact the Registrar's Office at (312) 937-1234 or visit our website at www.registrar.uchicago.edu

The Registrar's Office is responsible for maintaining the university's official records and providing information to students, faculty, and the public. We are committed to providing accurate and timely information to all interested parties.

Office of the Registrar
550 North Dearborn Street
Chicago, Illinois 60607

For more information, contact the Registrar's Office at (312) 937-1234 or visit our website at www.registrar.uchicago.edu

Office of the Registrar
550 North Dearborn Street
Chicago, Illinois 60607
Tel. (312) 937-1234

S P O T I N A T R I G L A V

Bilo je v avgustu l.1963. Že dalj časa smo se menili z očetom, mamom in bratom, kam bi šli na počitnice. Oče in jaz sva bila mnenja, da bi šli za spremembo v hribe, mama in brat pa sta bila za morje. Problem smo rešili tako, da sta šla onadva na morje, midva z očetom pa v hribe. Bil sem presrečen, saj sem si že dolgo želel iti v gore, ki so bile tudi moj ideal lepote. Treba je bilo narediti še načrt, kam greva. Oče je odločil: "Greva na Triglav!" Začela sva s pripravami. Kuhati je bilo treba nahrbtnik, pumparice, klobuk zome in za očeta, potem pa še hrano, ki je bila v glavnem v obliki konzerv. Dan pred odhodom se je odločil še očetov prijatelj, da se poda z nama na Triglav.

Končno je napočil težko pričakovani dan odhoda. Ob treh popoldan smo se zbrali na železniškem kolodvoru. Bili smo zelo zamujivi planinci. Oče je nosil malo preozke pumparice in premahen klobuk ter tako velik nahrbtnik, kakor da gremo na cel mesec v puščavo, kjer ni ne hrane ne vode. Pa tudi jaz sem se ponašal z nahrbtnikom, ki pa je bil seveda veliko manjši in je vseboval le nekaj perila, konzerv in dežni plašč. France, tako je bilo ime očetovemu prijatelju, pa je nosil stare vojaške pumparice, moderno športno srajco, za vratom pa mu je bingljaj star vojaški daljnogled.

Ob pol štirih smo že sedeli na gorenjcu, ki nas je potegnil proti Jesenicam. Ob šestih popoldan smo prispeli v Mojstrano in izstopili. Odprl se nam je čudovit pogled na Špik, Škrlatico, Dolkove Špice in seveda Triglav.

Mojstrana je že precej star kraj. V Valvasorjevem času so v njej kopali železovo ručo in se je naselje razvilo v zvezi s žužinarstvom. Pred desetletji je bila tam cementarna, za katero so dobivali lapor pri Belici. V drugi polovici prejšnjega stoletja, ko še ni bilo nadelanih in zaznamovanih poti, je med mojstranskimi lovci zaslovelo več odličnih gorskih vodnikov, kot so na primer: Grogar, Simenc, Šmerc, Požanc in drugi. Z razvojem planinstva pa je Mojstrana postala važen turistični kraj, izhodišče v Triglavsko pokorje s severne strani in skromno letovišče in zimovišče. Na sosednjem Dovjem je pokopan "triglavski" župnik Jakob Aljaž, veliki pospeševatelj planinstva in komponist (Oj, Triglav moj dom). Tam je pokopanih tudi več planincev, ki so se smrtno ponesrečili v Triglavu.

Ko smo izstopili iz vlaka, nas je pred postajo že čakal sezonski avtobus, ki je vozil planince do koč v Vratih. Brž smo strpali robo v prtljažnik in se zbasali v že precej natrpan avtobus. Počasi smo se odpeljali v dolino Vrat. Za Franceta je bila ta vožnja zelo neprijetna. On je namreč precej obilen in dragocena vodka je lila iz njega kar v potokih. Ko smo se ustavili pri slapu Peričniku, sta France in oče skočila v "ošterižo", da nadomestita izubljeno vodo, jaz pa sem si ogledal slap. Od postišča je samo neka minut do Peričnika, enega najlepših slovenskih slapov, ki v mogočnem curku pada prek široke, od vode in ledenika izpodjedene stene 52 metrov globoko. Oleda vreden je tudi zornji slap (20), ki si ga pa žal nisem mogel ogledati od blizu, ker je avtobus že trobil za odhod, pa tudi oče in France sta se že rdo držala, ker me nista nikjer videla. Še četrto ure neprijetne vožnje in že

smo se ustavili na prostrani jasi pred Aljazeera domom. Brž izstopimo in zadihamo sveži gorski zrak. Stojimo v izredno močno razširjeni dolini. Desno se na iznad nje robovi Dolkove špice, Škratice, drugega najvišjega vrha Julijcev, Rokavov in Dovškega križa. Še bolj pa nas pritegne kralj Julijcev sam, mogočni Triglav, ki nam kot veliki gigant razgaljenih prsi razkazuje svojo veličastno severno steno. Bilo je čudovito. Tudi oče in France sta bila očarana, vendar pa ju je preganjala misel, da ste porabila že vse gorivo in se lahko motor ustavi, zato sta jo pobrisala k šanku. Tudi jaz sem bil že žejen, zato sem odšel za njima v kočo. Ta je bila že polna planincev, mladih in starih. V kotu je sedel stari očenec in raztegoval že oguljen meh, med mizami pa se je vrtele nekaj parov. France je povprašal oskrbnika za prenočišče. Sledil pa je le žalosten odgovor: "Niti ene postelje nimam več." Kaj sedaj? K nam je pristopil že starejši gospod in nas povabil, če gremo z njim do kredarice, ker nima nobene družbe. Bili smo tekoj za to, zakaj imenitna se nam je zdelo misel: ponoči na Triglav. Pograbili smo nahrbtnike in se odpravili na pot. Noč je bila jasna in čudovita. Ves nebesni svod je bil preprežen z zvezdami, med njimi pa se je že dostojanstveno sprehejal mesec in nam kazal pot. Od doma smo šli po redko obrasli ravnici mimo bivše karavle v smeri proti Severni triglavski steni. Severna triglavska stena šteje med največje in najznamenitejše stene Vzhodnih Alp. V dolžino meri 3 km, visoka pa je čez 1000 m. Stebri n grupe, ki jo režejo, ustvarjajo z vrhno kupolo zaključeno arhitektonsko zgradbo neverjetne drznosti in neprekosljive lepote. Prvi so plezali v njej trentarski divji lovci, ob koncu prejšnjega stoletja. Prvi znani plezalec je dr. Tuma, po katerem se imenuje smer v steni Tumova ali Slovenska smer. Poti pa so še znane: Nemška smer, Bavarska smer, Jugova grapa, Gorenjska smer, Skalaška ali Prusik - Szalayeva smer, Jugov steber, kjer se je l. 1924 smrtno ponesrečil najpomembnejši tedanji alpinist dr. Klement Jug, in Zlatorogove police. Največji in najdrznejši problem v steni pa je rešil Jože Čop leta 1945 v nekdanjem Centralnem stebru, ki nosi odtlej ime Čopov steber, smer čezenj pa Čopova smer.

Da se vrnem nazaj na našo pot. Kmalu smo obstali pred spomenikom planincem partizanom, ki so darovali svoje življenje v osvobodilni vojni. Spomenik je sestavljen iz prirodnega balvana, iz katerega štrli ogromen plezalni klin z vteknjeno vzpoko - karabincev. Njegove sence so risale strašne podobe po grobem kamenju. Pot je krenila levo od spomenika čez širok prod v položen bukov gozdič. Za gozdičem smo prečkali hudourniško grapo in se strmo povzpeli skozi drug gozd in ruševje k preprednim, toda dobro zaverovanimolicem Cmirovega ostenja. Kmalu smo začeli močno sopsti in se obilno potiti. Posebno pa je bil revež France, ki ga je nerava obdala s precejšno zalogo sapa. Voda v čutarah je že usahnila, mi, posebno pa jaz, pa smo bili grozno žejni. Začeli smo se slačiti in obešati srajce na nahrbtnike, da bi se posušilo. Kmalu mi je začelo zmanjkovati sapa. Ko je oče videl, da omagujem, mi je dovolel nahrbtnik in si ga privezal na svojega. Tako je bil videti kakor stara gorska mula, ki je nosač vrgel preveč robe na pleča. Jaz pa sem vendarle lažje hodil. Po tri in pol urni hoji smo dospeli do dragocenega studenčka pod steno Begunjskega vrha. Po vodi smo kar planili. Ta pa je bila izredno mrzla, tako, da se nismo mogli niti odžejeti, ker bi se lahko začel razburjati urad za notranje zadeve. Oče, France in gospod so še krepko potegnili iz steklenice, v kateri je bila "kačja slina", nato pa smo nadaljevali pot.

Se nadaljuje!

M. M.

SPORTNI ŽIVLJENJE

Najbolje je, da si kar po vrsti ogledamo športne borbe v štirih disciplinah. Na rokometnem igrišču je bilo vseskozi živahno. Ekipe - moški - so bile ~~vseskozi~~ dokaj živahne, menjavale so se tudi v vodstvu. Zmagal je 1. bc razred, ki je premagal 1. b in 1. razred lesne šole. Čeprav je bila igra hitra, pa dijaki le niso pokazali najboljše igre.

Tudi pri dekletih so bile hude borbe za prvo mesto; med 1. b in 1. c razredom. V medsebojni igri sta ekipi igrali neodločeno 4 : 4, v preostalih srečanjih pa je ekipa prvega b razreda dosegla golov kot 1. c in tako osvojila 1. mesto z istim št. točk kot 1. c. Med posameznicami pa se je najbolj izkazala JOZICA ERJAVEC, ki je kljub resni poškodbi nadaljevala z igro in dosegla skupaj s SAJETOVO iz 1. b največ golov med posameznicami (11).

Na košarkaškem terenu je bilo vseskozi živahno, saj je bilo največ ekip prijavljenih prav za to igro. 4. ae razred ni imel tekmeča in je osvojil prvo mesto. Drugo mesto pa je pripadlo delni ekipi 2. b razreda. Najboljšo igro so pokazali MUNIH, PILETIČ in BUKOVEC.

Pri dekletih je presenetil 2. b razred in osvojil 1. mesto brez poraza. Druge ekipe pa so bile dokaj nestalne. Najboljše strelke so bile ZELEZNIK (20) in MESARIČ (18) košev.

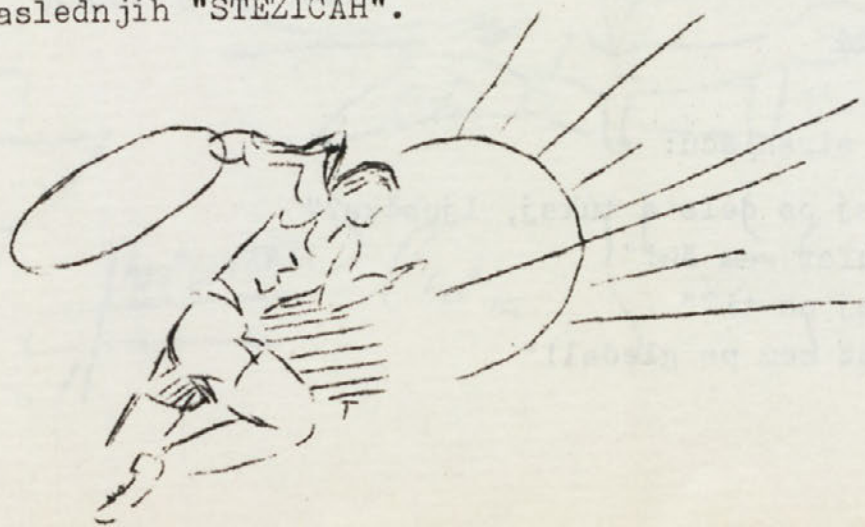
Tudi pri odbojki ni manjkalo razburjenja. Po kvalifikacijah sta se v finalu sestali ekipi 3. a in 4. be. Ekipi sta bili enakovredni in tako se je zadnji set končal z 19 : 17 za 4. be, ki je tudi zmagala.

Tudi pri dekletih je bila igra nestalna, saj se je tudi tu pokazala dobra igra obeh ekip. Vendar je bil v finalu boljši 3. c razred, ki je premagal ekipo 4. a z 2 : 0.

Nazadnje še nekaj o nogometu. Sodelovale so ekipe mešanih razredov. Igra je bila precej razvlečena in zanimiva le na trenutke. Zmagal je 3. ce razred pred 4. cd razredom. Med posamezniki pa je bil najboljši BUTARA, ki je dosegel največ golov (8).

Boris DULAR

Zaradi obilice prispevkov ter pomanjkanja prostora bomo zanimiv intervju z našim profesorjem telesne vzgoje prof. IGORJEM PENKOM objavili v naslednjih "STEZICAH".

BERI - NE SMES SE LAHKOTE

SLIŠI PROFESOR

Dijak pride v šolsko kuhinjo na kosilo. Kuharica mu je dala zapečen kos pečenke. Dijak jo pokliče in ji pokaže kos pečenke, kuharica pa mu odgovori: "Kaj pa me za to kličete, saj sem ga prej videla kot **vi!**"

~~~~~

Profesor: "Ali veste, da je bil naš Pilič na odprtem prvenstvu v Španiji drugi?"

Dijak: "Oprostite, profesor! Kolikor jaz vem, je bilo to prvenstvo v dvorani pod streho."

~~~~~

Profesorja astronemije po zvonjenju dolgo ni bilo v razred, pa je neki dijak hotel v pisarno vprašat, če bo prišel. Po naključju pa sta profesor in dijak trčila skupaj prav na pragu razreda. Nekaj časa sta se začudeno gledala, nato pa je profesor izdaval iz grla: "Kaj je, ljubček? Ali greš lulat?"

~~~~~

Dijak Miha: "Janez, tvoj oče pa je zelo dostojanstven s svojimi sivimi lasmi."

Janez se ponosno zravnja: "Da, da, in meni se ima zahvaliti za to!"

~~~~~

Na zakajenem stranišču:

Profesor: "Kaj pa delate tukaj, ljubčka?"

Janez: "Lulat sem šu!"

Profesor: "Kaj pa ti?"

Miha: "Jaz sem pa gledal!"

JENKO B.

je za slava

Oprostite
naši slabši
tehnični
izveški
„Stezič“

~~Horhofoz~~

~~Stetman~~ dwe

KAKŠNA BO USODA STEZIC.!

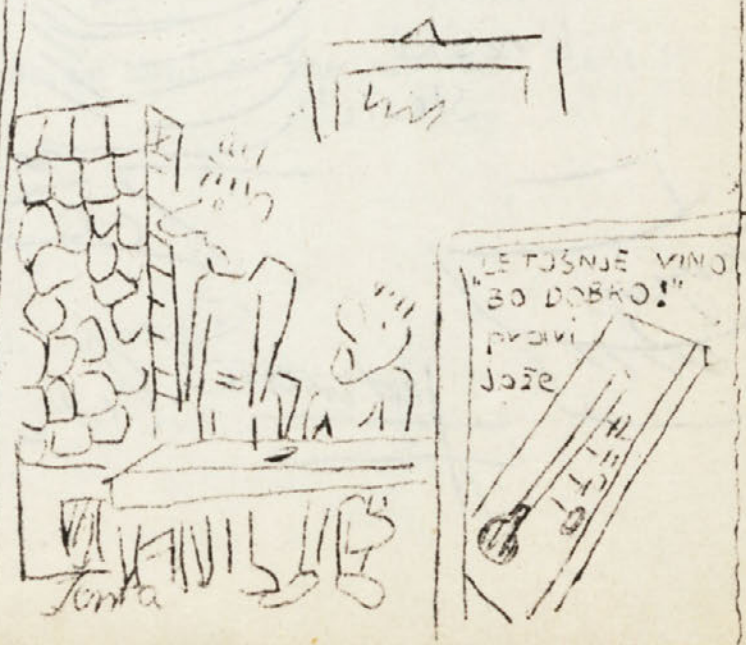
MOJ STANDARD SE DVIGA...

NI TI NJIM VEC NE ZAUPAM...

"KJE BO PRISPEKRIH!"

Janja

